

større Ret kunde siges, at det Sprog, den ærede Ordfører har ført her i Dag i denne Sal, og det Sprog, han har ført 5—6 Gange tilforn om den samme Sag, og det Sprog, han fører i Betænkningen, ikke netop gaar ud paa at vildlede usagkyndige Læsere.

Efter at man har givet det andet Ting et saadant Svar paa dettes Imødekommenhed — man har jo nemlig i Toldlovsforslaget fra det andet Tings Side strakt sig videre i Indrømmelser, end Venstre nogen Sinde har gjort paa Danmarks Rigsdag — efter at man har gjort det, trumfer man i Bordet og siger: vi ville ikke behandle Skattelovene, forinden Folketinget har behandlet Brændevinsloven. Ja, jeg ved nok, at det var et andet Udvalg, nemlig Udvalget for Skattelovene, der trumfede i Bordet i sin Betænkning den 19de Marts og sagde: Vi kunne ikke gaa videre, forinden Folketinget har afgjort de indirekte Skatteloves Skæbne. Men jeg ved ogsaa, efter hvad der foreligger, baade mundligt og skriftligt, at hvad det andet Udvalg har gjort, har det gjort i Forbindelse med Toldudvalgets Flertal. Man trumfer altsaa i Bordet og siger, at man ikke vil udrette videre, forinden man faar Brændevinsskatten, først og fremmest „den hellige Snaps“. Naa, Folketinget svarer med at behandle disse Forslag, sender Toldloven i Kompromisformen herop for tredje Gang og nægter Brændevinsskattens Overgang til 2den Behandling. Og jeg gad vidst, om Folketinget kunde have givet noget andet Svar, jeg gad vidst, om nogen alvorlig Mand ikke vilde finde, at det vilde være uværdigt for Folketinget, om det havde givet noget andet Svar. Under disse Omstændigheder, efter at man var kommen med en saadan Toldlov, en saadan Afvisning af Folketingets Imødekommenhed, som sket er, forlanger man for at forhandle videre, at Folketinget skal vedtage en bestemt Kompensation, forinden der er det allerfjærreste at kompensere.

Nu foreligger dette Forslag til en Dagsorden, efter at Folketinget har behandlet baade Toldloven og Brændevinsskatten. Dagsordenen indeholder forskellige Ting. For det første, at vi have været enige om, at Statskassen maatte have Dækning for den væsentlige Nedgang af Toldafgifterne. Det er for saa vidt rigtigt. Det har Folketinget udtalt Gang efter Gang under Behandlingen af Toldsagen, at en væsentlig Del af Nedgangen vil man dække. Dernæst siger Dagsordenen — hvis Urigtighed jeg tror tilstrækkelig at have godt-

gjort — at Folketinget har afslaaet en lempelig Forhøjelse af Brændevinsafgiften og derved nægtet at give Erstatning for de store Nedsættelser paa en Række af de almindelige Forbrugsgenstande. Værdien af denne Tale haaber jeg at have tilstrækkelig belyst i det foregaaende. Som Følge heraf mener man, at det ikke er muligt at gennemføre en Revision af Toldloven, og derfor foreslaar man Dagsordenen. Nej, jeg vil ganske vist gerne tro, at saa længe Landstinget fastholder dette Standpunkt, som Landstinget nu stiller sig paa, er det umuligt for Tiden at gennemføre Toldloven. Ikke desmindre maa jeg og mine Meningsfæller stemme mod Dagsordenen, fordi vi gerne ville have Forhandlingen fortsat, fordi vi Gang efter Gang have vist, at vi ønskede den fortsat. Navnlig ønske vi en direkte Forhandling i Fællesudvalget for om muligt at naa et Resultat, trods den store Afstand mellem Tingene.

Den ærede Ordfører klagede over, at Folketinget ikke havde sagt sin Mening med Hensyn til Kompensationen. Jeg tror, jeg kan afhjælpe den ærede Ordførers Trang i saa Henseende. Jeg skal nemlig ganske aabent og ligefrem sige, hvad vi mene med den fortsatte Forhandling. For det første ønske vi ligesom i Toldkommissionen at prøve paa, om der ikke ved en direkte Forhandling mellem Tingene i Fællesudvalg skulde kunne opnaas Enighed om Toldsatserne. Saa længe det ikke er forsøgt, mene vi ikke at kunne betragte Sagen som endelig strandet. Nu strander den jo alligevel, naar man slaar den ned paa den her foreslaaede Maade. Hvis der nu var Mulighed for en Enighed om Toldsatserne, ønskede vi i Fællesudvalget at forhandle om et Kompensationsspørgsmaal. Ere vi først enige om Toldsatserne, vil det blive forholdsvis let at enes om Kompensationen, thi saa er man bleven blødgjort ved Enigheden om Toldsatserne. Men her har man jo med Vold og Magt holdt paa, at Kompensationen skulde afgøres først, saa kunde man senere tale om Toldloven. Men naar man vender Sagerne om paa den Maade, saa bliver det, der ellers var let, overordentlig vanskeligt, og det bliver, som jeg sagde i Gaar, en Klods om Benet, ikke blot paa Skattelovene, men ogsaa paa Toldloven. — For øvrigt skal jeg aabent og ærligt sige, hvorledes jeg tænker mig Kompensationen ordnet, endskønt det i Grunden er overflødigt, da Sagen er strandet og vel sagtens skal slaas ned, Jeg har ikke tænkt paa, at der skulde kompenseres med det, der nævnedes i Gaar, nemlig med